

ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ / ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΣΟΛΟΜΩΝΙΔΟΥ ΔΡΟΥΣΙΩΤΟΥ / antigoni.drousiotou@phileleftheros.com

Σεμίνα Διγενή

«Ό,τι καλό έζησα
στη ζωή μου
πληρώθηκε ακριβά»

ΟΤΑΝ ΕΡΩΤΕΥΕΤΑΙ, ΔΙΝΕΤΑΙ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΑ, ΧΩΡΙΣ ΟΡΟΥΣ. ΚΙ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΕΙΝΑΙ ΤΡΕΛΑ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ ΣΤΟΝ ΟΠΟΙΟ ΕΧΕΙ ΑΦΕΘΕΙ ΟΠΩΣ Η ΑΛΙΚΗ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ! ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΤΟ «ΚΙΤΡΙΝΟ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ». ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΣΟ ΠΛΟΥΣΙΟ ΑΠΟ ΕΚΕΙΝΗ ΑΛΛΑ ΚΙ ΑΠΟ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΜΑΣ ΚΑΘΟΡΙΣΑΝ.

Πώς μπόρεσε να χωρέσει στη ζωή της τόσους γίγαντες, τόσες εμπειρίες, τόση δημιουργία, τόσο φως, σκεφτόμουν καθώς μιλούσαμε. Η Σεμίνα Διγενή αποκαλύπτεται. Για πρώτη φορά γράφει όχι από υποχρέωση αλλά από ευχαρίστηση. Γιατί όπως λέει ό,τι καλό έζησε στη ζωή της πληρώθηκε ακριβά. Σαν να έπρεπε πάντα να περνά από αμέτρητες εξετάσεις, μέχρι να της δοθεί αυτό που της αναλογούσε. Αλλά ως «Αλίκη» μονίμως περιεργη και έκπληκτη, σε όσες λαγότρυπες και να πέσει, δεν βάζει μυαλό, πάντα θα βγαίνει βόλτα στο δάσος, γιατί η μανία της εξερεύνησης και της αταξίας είναι σύμφυτες μ' εκείνη.

Μέσα Νοεμβρίου κυκλοφόρησε το βιβλίο σας «Κίτρινο Υποβρύχιο», έχω την αίσθηση πως τάραξε ευχάριστα τα εκδοτικά νερά. Στις πρώτες 10 μέρες έγινε δεύτερη έκδοση, ενώ αναμένεται άμεσα και η τρίτη. Πώς αισθάνεστε; Σχεδόν ευτυχισμένη. Έχω πάρα πολύ καιρό να νιώσω ότι κάτι επαγγελματικό, με ικανοποιεί τόσο πολύ. Είναι ένας καινούργιος κόσμος για μένα, που ανοίχτηκε ξαφνικά μπροστά μου, στον οποίο έχω αφεθεί απολύτως, όπως ακριβώς η Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων κι είναι πολύ πιθανόν να εγκαταλείψω τα πάντα για χάρη του.

Τι εννοείτε, θα εγκαταλείψετε τη δημοσιογραφία, τη δουλειά σας στην εφημερίδα, το ραδιόφωνο, το site σας, την εταιρεία επικοινωνίας που διευθύνετε; Πολύ πιθανόν. Όταν ερωτεύομαι, δίνωμαι ολοκληρωτικά και χωρίς όρους. Αυτή η νέα αγάπη έχει ήδη κερδίσει την αφοσίωσή μου. Μ' αρέσει πολύ, που

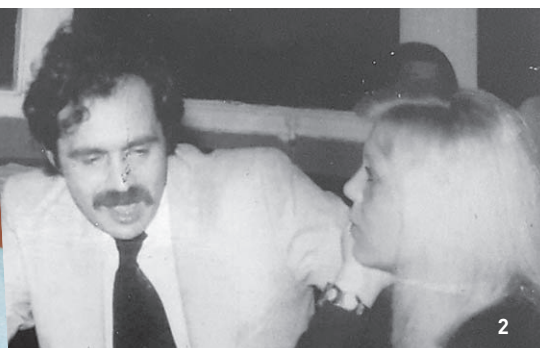
ύστερα από αρκετό καιρό, γράφω - όχι από υποχρέωση, αλλά - από ευχαρίστηση και ...

Και από ό,τι προκύπτει αρέσει και στους αναγνώστες! Να σκεφτείς, ήδη έχω προχωρήσει πολύ στο δεύτερο, που αναφέρεται σε μια συγκλονιστική γυναικά.

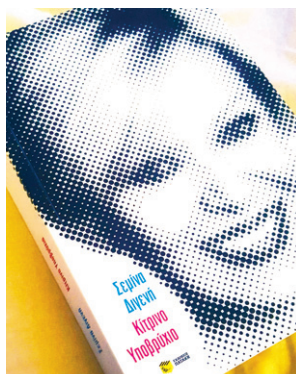
Θα έχει κι αυτό έντονα στοιχεία ... μουζικάλ, όπως το «Υποβρύχιο»; Κι ακόμη περισσότερα. Όμως, δεν είναι ακόμη η στιγμή του να μιλήσουμε γι' αυτό. Αυτές τις μέρες ασχολούμαι με την παρουσίαση του «Κίτρινου Υποβρύχιου» στον ΙΑΝΟ, στις 5 Φεβρουαρίου, από τον Νίκο Θρασυβούλου, στην οποία αναμένονται πολλοί φίλοι μου να το γιορτάσουμε και να τραγουδήσουμε! Ανάμεσά τους οι Δήμητρα Γαλάνη, Αφροδίτη Μάνου, Καρυοφυλλιά Καραμπέτη, Φοίβος Δεληβοριάς, Νατάσσα Μποφίλιου, Θέμης Καραμουραλίδης, Κώστας Λειβαδάς, Μαριώ, Ευσταθία, Στάθης Δρογώσης, Βικτώρια Ταγκούλη, Ζαχαρίας Καρούνης, Πένυ Μπαλτατζή, Ανδριάννα Μπάμπαλη, Μαριάννα Πολυχρονίδου και άλλοι.

Υπερπαραγωγή ακούγεται! Ναι μοιάζει λίγο με εκπομπή. (γέλια) Φίλοι δημοσιογράφοι, ηθοποιοί, σκηνοθέτες κι ελάχιστοι φίλοι πολιτικοί.

Ένα κοινό στοιχείο που βρήκα στις κριτικές που διάβασα, είναι ότι σε όλες υπογραμμίζεται το πολύ ιδιαίτερο ύφος γραφής. Μάλιστα, ο πρότανης του Ευρωπαϊκού Πανεπιστημίου Κύπρου, επισημαίνει εκτός αυτού και πως είστε προικισμένη με την ικανότητα να δημιουργείτε ατμόσφαιρα, εξερευνώντας και περιγράφοντας με έντονη

Η Σεμίνα με τον Δημήτρη Χορν (1), με τον Αλέκο Παναγιώλη (2), με τον Μάνο Ελευθερίου (3).

Το εξώφυλλο του «Κίτρινου Υποβρύχιου».

κοινωνική συνείδηση τα πάντα και να αφηγείστε με μαστοριά τις περιπέτειές σας, καταγράφοντας τα γεγονότα με λεπτό χιούμορ και ειρωνεία. Πολύτιμη γνωριμία με τον σπουδαίο καθηγητή Γουλιάμο, με τον οποίο βρισκόμαστε σε καλό δρόμο να γίνουμε φίλοι. Διαβάζοντας τα κείμενά μου, κατάλαβε από την πρώτη στιγμή και το υπογράμμισε, αυτό που πιστεύω για τη ζωή, ότι δηλαδή είναι ένα συνεχές τρέξιμο κι ότι διαρκώς ψάχνουμε να βρούμε κάτι που έχουμε χάσει, ως την τελική μας νίκη ή την τελική μας πτώση.

Σας στοίχισε αυτό το συνεχές τρέξιμο, μια ολόκληρη ζωή; Ναι, ό,τι καλό έζησα στη ζωή μου πληρώθηκε ακριβιά, πότε πριν, πότε μετά. Έβλεπα για παράδειγμα, στο ξεκίνημά μου αλλά και πολύ συχνά μετά, άλλους ανθρώπους στο επάγγελμά μου να τα βρίσκουν όλα βολικά και σχεδόν έτοιμα να κατακτηθούν κι εγώ πάντα, μα πάντα, να πρέπει να φτύσω αίμα, απλώς για το επόμενο βήμα. Σαν να έπρεπε πάντα να περνάω από αμέτρητες εξετάσεις, μέχρι να μου δοθεί ό,τι μου αναλογούσε, ενώ σε άλλους δινόταν με το «καλησπέρα». Άρρηστα πολύ να ξεπεράσω και να διαχειριστώ αυτό το παράπονο και ενίοτε το θυμό.

Από ένα σημείο και μετά, δηλαδή μετά από 27 χρόνια αδιάκοπης και σκληρής δουλειάς στην τηλεόραση, είχα επιτέλους την πολυτέλεια να κάνω ό,τι θέλω. Και αυτήν τη φορά ήθελα να φύγω.

Ίσως όμως αυτό να σας έκανε πιο δυνατή από εκείνους και με μεγαλύτερη διάρκεια και αποδοχή στο χώρο σας; Ίσως ναι, ίσως όχι. Σημασία έχει ότι ήταν πολλές οι Συμπληγάδες στον επαγγελματικό μου δρόμο, τόσα χρόνια και πολλά κομμάτια του εαυτού μου γδάρθηκαν κι έμειναν πάνω τους. Αυτό μου άφησε ένα κουσούρι. Καλό για τους άλλους, κακό για μένα. Αισθάνομαι πάντα ένοχη για όλα, μέχρι... αποδείξεως του εναντίου! Σαν να ζω πάντα περίοδο εξετάσεων. Μου τυχαίνει συχνά να αποδεικνύω πράγματα και να απολογούμαι, έστω και χωρίς λόγο. Το λες και αναπηρία! (γέλια)

Αν ήσασταν ηρωίδα παραμυθιού, ποια θα ήσασταν; Τι θα πει αν ήμουν; Είμαι η «Αλίκη» αουζιητή. Μονίμως περίεργη και έκπληκτη στη Χώρα των Θαυμάτων. Σε όσες λαγότρυπες και να πέσω, δεν πρόκειται να βάλω μυαλό και πάντα θα βγαίνω βόλτα στο δάσος. Η μανία της εξερεύνησης και της αταξίας είναι σύμφυτες μ' εμένα.

Αλήθεια, δεν βοηθηθήκατε καθόλου στο ξεκίνημά σας; Αν εξαιρέσεις το τηλεφώνημα που έκανε ο Αλέκος Παναγιώλης στον Σεραφεύμ Φυντανίδη, να δοκιμάσει στο ρεπορτάζ ένα κοριτσάκι που μόλις τελείωσε το σχολείο και θέλει να γίνει δημοσιογράφος κι έτσι μου άνοιξε η πόρτα της «Ελευθεροτυπίας» όχι κανένας επί της ουσίας. Βοήθεια, στήριξη και αποδοχή, μου προσέφεραν μόνο οι δάσκαλοί μου και θα

τους ευγνωμονώ για πάντα. Ο Αντώνης Σαμαράκης, ο Φιλιππίδης, ο Φυντανίδης, ο Σκούρας, ο Απέργης, ο Γερμανός, ο Κομίνης, ο Νέτας, ο Μπρούσαλης, ο Στάγκος και πολλοί ακόμη.

Μου έκανε μεγάλη εντύπωση, το πόσο εύκολα αρνηθήκατε να συνεχίσετε μια απολύτως επιτυχημένη εκπομπή το «Κοίτα τι Έκανες», της οποίας όχι μόνο πιστά αντίγραφα, αλλά και κακέκτυπα, κατακλύζουν μέχρι σήμερα τις οθόνες. Τι είχε συμβεί; Και οι αρμόδιοι των καναλιών εξεπλάγησαν όταν ανακοίνωσα τη λήξη της. Θεωρούσα ότι δεν είχε κανένα περαιτέρω νόημα, η αέναη ανακύκλωση των ιδίων και των ίδιων προσώπων σ' ένα - τρόπος του λέγειν πλέον - ψυχαγωγικό πρόγραμμα, δεδομένου ότι η λεγόμενη σόου μπίζ στην Ελλάδα είναι μόνο 100 άνθρωποι. Τα νούμερα τηλεθέασης έλεγαν πως ο κόσμος δεν τους βαριόταν, αλλά εμένα με είχαν κουράσει. Από ένα σημείο και μετά, δηλαδή μετά από 27 χρόνια αδιάκοπης και σκληρής δουλειάς στην τηλεόραση, είχα επιτέλους την πολυτέλεια να κάνω ό,τι θέλω. Και αυτήν τη φορά ήθελα να φύγω.

Ο έρωτας τι ρόλο έχει παίξει στη ζωή σας; Εκπαιδευτικό! (γέλια) Αλλά με χρονοκαθυστερήση, δυστυχώς. Υπήρξε γενναιοδωρός μαζί μου, ιδιαίτερα σαγηνευτικός στην εφηβεία και από ένα σημείο και μετά, νομίζω πως μπήκα σε πρόγραμμα ταχύρρυθμης εκπαίδευσης, όπου έμαθα το πώς ν' αποφεύγω τις παγίδες και τα βέλη του. Ένα βέλος - πριν από 18 χρόνια - έκρινε πως είναι αρκετό! Και μάλιστα κυπριακό. Ένα και τέλος.

Γι' αυτό αγαπάτε τόσο την Κύπρο; Όχι μόνο γι αυτό. Την αγαπούσα και την επισκεπτόμουν συχνότατα και πριν από 18 χρόνια. Από το 2001 όμως, που απέκτησα τον καλύτερό μου φίλο τον καθηγητή Νίκο Ζαμπόγλου που μένει πλέον στη Λεμεσό, η Κύπρος είναι για μένα παράδεισος. Εύκολα θα γινόμουν... φιλικός μετανάστης (όπως λέμε οικονομικός μετανάστης), πολύ εύκολα. Δεν είναι τυχαίο που και την πρώτη παρουσίαση του «Κίτρινου Υποβρύχιου» επέλεξα να την κάνω πριν λίγο καιρό στη Λεμεσό, σε συνεργασία με το βιβλιοπωλείο Κυριάκο Κυριάκου, σ' έναν απρόσμενο χώρο, όπως το «Γερμανικό Ογκολογικό Κέντρο». Τον ευχαριστώ δημοσίως για εκείνη την υπέροχη βραδιά και την άψογη διοργάνωση, όπως επίσης ευχαριστώ τον Άκη και τη Χριστιάννα Χρήστου στη Λευκωσία για την παρουσίαση του βιβλίου στο Σολώνειο Βιβλιοπωλείο.

Αν σας ρωτούσα ποιες ήταν οι πιο δυσάρεστες στιγμές στη ζωή σας, τι θα λέγατε; Οι στιγμές που παρατηρείς τις μάσκες να πέφτουν. Είναι αποκρουστικό το θέαμα ή του αληθινού προσώπου ή της απουσίας προσώπου.

Σας συνέβη συχνά; Στη δουλειά συχνότατα.

Τι σας θυμώνει γενικά; Τα δόντια όποιας μορφής εξουσίας. Όταν κάτι στη ζωή μου πάει να γίνει εξουσία ή συγκρούμαι άγρια μαζί του ή το εγκαταλείπω. Νομίζω ότι αυτό είναι το σωστό. Η εξουσία πρέπει να δημιουργεί επαναστατικά αντισώματα.

Τι δεν θα εγκαταλείπατε ποτέ στη ζωή σας; Δεν θα παραιτηθώ ποτέ από το όνειρο, ό,τι κι αν γίνει.